శరచ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని కొన్ని భాగాలు

అసమానమైన సాయి మహిమ

గురుపూర్ణిమ: అందరూ బాబాను అద్భుతలీలలు చేసే వ్యక్తిగా భావిస్తారు. కానీ ఆయన ఎన్నడూ దేనీనీ సృష్టించలేదు (ఇంద్రజాలం చేయలేదు). అటువంటి వాటిని ఆయన చమత్కారాలు అన్నారు. "నేను చమత్కారాలు చేయన"ని స్పష్టంగా తెలిపారు కూడా.

భక్తుడు: *మరి ఈ మానవాతీత చర్యలను ఆయన ఏమని పిలిచేవారు?*

గురుపూర్ణిమ: ఆయనకు సంబంధించినంతవరకు అది తల్లి తన బిడ్డలను సంరక్షించడంలాంటిది. మీరు వాటిని మహిమలని పిలుస్తామంటే ఫరవాలేదు. బిడ్డకు ఆకలివేసిన వెంటనే తల్లి ఎదనుండి పాలు వస్తాయి. అది ఒక అద్భుతం కాదా? బిడ్డకు పాలు అవసరమైనంతవరకు స్రవించి అవసరం (ఆకలి) తీరిన మరుక్షణం వాటంతటవే తగ్గిపోతాయి. ప్రతి తల్లి చేసే అద్భుతమే ఇది. ప్రతి బిడ్డ అనుభవమిది. ఇది చాలా సహజం. వీటి (మహిమల) పట్ల బాబా అనుభవం కూడా ఇలాగే వుంటుంది, చాలా సహజంగా.

భక్తుడు: *కానీ వీటితో మన అనుభవం అలా వుండదుకదా! అలా అనుభూతి చెందుతామా?*

గురుపూర్ణిమ: అందుకే దానిని అద్భుతమంటున్నారు. నేను దానిని సహజసిద్ధమైన మాతృసంరక్షణ అంటాను. అనురాగమయి అయిన తల్లిలా ఆయన మన గురించి జాగ్రత్త తీసుకుంటున్నారు. మీరు మహిమ అని పిలిచేది సాయిబాబా వంటి సద్గురువులకు స్వాభావికమైన తల్లి సంరక్షణ వంటిది.

భక్తుడు: *బాబా జీవితంలో మనం చాలా అద్భుతాలు చూస్తాం. వాటికి ఆయా వ్యక్తుల అవసరాలు తీర్చడమే కాకుండా మరే ఇతరమైన ఉద్దేశ్యం ఉందా...?*

గురుపూర్ణిమ: దాదాపు బాబా చేసిన ప్రతి లీల ఆ అనుభవం పొందిన వ్యక్తిలో పరివర్తనకు దారితీసేటటువంటి ప్రభావశీలతను కలిగి వుంటుంది. ఇతర మహాత్ములలో ఇది చాలా అరుదు. బాబా దగ్గర జరిగిన మహిమలు లేదా మానవాతీతం అని పిలువబడే చర్యలు ఓ పరివర్తనను తీసుకొచ్చే బోధను కలిగివుండేవి. దీనిని కొంతవరకు బాబా జీవితచరిత్రలో చూడవచ్చు. ఊరికే బాబా వద్ద అద్భుతలీలలను అనుభవించిన ఆ భక్తులలో ఎవరో ఒకరి స్థానంలో అలా మిమ్మల్ని ఊహించుకొని చూస్తే, మీరూ దానిని గమనించవచ్చు.

ఈ విధంగా బాబా జీవితచరిత్ర అంతా ఆయన ప్రబోధం. నిజానికి ఆయన ముఖతా వెలువడిన ప్రత్యేకమైన బోధంటూ ఏమీలేదు. బాబా తమ చర్యలద్వారా బోధించారు. ఇక చమత్కారాల విషయానికి వస్తే అవి అనుభవించే వ్యక్తి మనస్సును దిగ్భ్రమకు గురిచేస్తాయి. కానీ బాబావద్ద జరిగే ఆ అద్భుతలీలలు ప్రబోధాత్మకంగా ఉండేవి. ఉదాహరణకు బాబా దగ్గరకు ఎవరైనా ధనం కోసం వస్తే వారికి ఊరికే అలా ఇచ్చేయడమో లేక 'ఫలానా చోటకు వెళ్ళు. అక్కడ ధనం దొరుకుతుంది' అని చెప్పడమో, లేక ఎవరో ఒకరు వచ్చి వారి చేతిలో డబ్బులు పెట్టడమో ఇలాంటివి జరగవు. ఆ ఏర్పాటు చాలా సహజంగా జరిగితే ఎలా వుంటుందో అలా చేస్తారు బాబా. కానీ అనుభవం పొందే వ్యక్తికి అంతకుమించింది ఏదో ఉందని తెలుస్తూ వుంటుంది.

ఉదాహరణకు, బొంబాయిలో ఒక కాటన్ మిల్లులో పెద్ద మేనేజర్‌గా పనిచేస్తూ క్రమం తప్పకుండా శిరిడీ వచ్చే ఓ భక్తుడున్నాడు. ఒకానొక సందర్భంలో అతనికి యాజమాన్యంతో విభేదాలు తలెత్తి తన ఉద్యోగానికి రాజీనామా సమర్పించి నిరుద్యోగిగా వున్నాడు. ఇలా సుమారు ఓ సంవత్సరం గడిచింది. ఆర్థికసమస్యలు చుట్టుముట్టి అతని జీవనం కష్టసాధ్యమయింది. అతను ఒకరోజు, "నేను సమయాన్ని వృథా చేస్తూ బొంబాయిలో ఏం చేస్తున్నాను? కనీసం శిరిడీకన్నా వెళ్ళి మళ్ళీ ఏదైనా ఉద్యోగం వచ్చేదాకా బాబా సన్నిధిలో రెండుమూడు నెలలు ఉందాం" అని నిశ్చయించుకున్నాడు.

దుర్భరమైన పేదరికాన్ని అనుభవిస్తున్నటువంటి ఆ సమయంలో అతను శిరిడీకి వచ్చాడు. అతను మసీదులోకి అడుగుపెడుతూ వుండగానే బాబా, "ఆవో, సేఠ్, ఆవో (ధనవంతులని సేఠ్ అంటారు)" అని ఆహ్వానించారు. ఆ పిలుపుకి ఆ వ్యక్తి కించపడ్డాడు. తనలో తాను, "నన్ను ఓ సేఠ్ (ధనవంతుడా) అని పిలిచి, బాబా కూడా నా పేదరికాన్ని అవహేళన చేస్తున్నారు. ఇప్పుడు నేను సేఠ్‌ను కాదు" అని అనుకుంటూ వెళ్ళి మసీదులో కూర్చున్నాడు.

బాబా అతనిని "నీ కార్యక్రమం ఏమిటి" అని అడిగారు. (గురువుగారు నవ్వుతూ)

దానికి అతను "బాబా, నేను ఇక్కడ రెండు,మూడు నెలలు ఉండాలనుకుంటున్నాను" అని చెప్పాడు.

"లేదు, బొంబాయికి వెళ్ళు" అని చెప్పి "తక్షణం బొంబాయికి బయలుదేరు" అన్నారు.

ఆ మనిషి దిగ్భ్రాంతికి లోనయ్యాడు. "నేను ఇప్పుడే వచ్చాను, అంతలోనే బాబా నన్ను వెళ్ళిపొమ్మంటున్నారు! బాబా కూడా డబ్బున్నవాళ్ళనే పట్టించుకుంటారు. నేను పేదవాణ్ణి కాబట్టే బాబా నన్ను ఇక్కడ వుంచదలచలేదు" అనుకున్నాడు.

అప్పుడతను "సరే బాబా, మీ ఆదేశానుసారం నేను వెళతాను" అని చెప్పాడు.

తరువాత అతనికి బాబా ఊదీ ఇస్తూ నిర్దిష్టంగా "పూనా మీదుగా వెళ్ళు!!" అని చెప్పారు. సామాన్యంగా ఎవరూ బొంబాయికి పూనా మీదుగా వెళ్ళరు. అది హాస్యాస్పదంగా వుంటుంది. ఎందుకంటే అది పూర్తిగా విరుద్ధమైన మార్గం. కానీ బాబా "ఈ మార్గంలో బొంబాయికి వెళ్ళు" అని చెప్పారు.

అలా ఆ వ్యక్తి పూనా వెళ్ళాడు. రైలు దిగీదిగగానే అతనికి ఒక కాటన్‌మిల్లుకు యజమాని అయినటువంటి ఒక వ్యక్తి తారసపడి ఇతనితో, నేను ఇప్పుడే నీ గురించి ఆలోచిస్తున్నాను అని చెబుతాడు. అతని మిల్లులో ఓ నెలరోజుల నుండి మేనేజర్ పోస్టు ఖాళీగా వుంది. ఈ ఉద్యోగానికి సరైన వ్యక్తి ఎవరా అని ఆలోచిస్తూ వున్నాడు. మిల్లు యజమానికి ఈ వ్యక్తి ముందే తెలుసు. ఇతనైతే ఆ ఉద్యోగానికి సరిపోతాడు అనుకుంటాడు. కానీ మిల్లు యజమాని దగ్గర ఇతని చిరునామాకానీ ఇతరత్రా వివరాలు ఏవీ లేకపోవడంతో అతనిని సంప్రదించడం ఎలాగో తెలియక ఊరుకుంటాడు. కానీ అంత రద్దీగా వున్న రైల్వేస్టేషన్‌లో ఇతను దిగిన తక్షణం ఆ మిల్లు యజమాని సరిగ్గా అక్కడ వుండటం అప్పుడే అతనిని చూడటం జరిగాయి.

"నేను మీకోసమే చూస్తున్నాను! మీరు ఇప్పుడు ఏం చేస్తున్నారు"

"నేను ప్రస్తుతం ఖాళీగా వున్నాను"

"అయితే మా మిల్లులో పనిచేయడానికి అంగీకరిస్తారా?"

"తప్పకుండా. సంతోషంగా"

"సరే మీరు రేపు బొంబాయికి రండి, నేనప్పటికి బొంబాయికి చేరుకుంటాను"

తరువాత ఇతను బొంబాయికి వెళ్ళి, ఉద్యోగంలో చేరాడు. వాస్తవానికి అతను సేఠ్ అయ్యాడు.

ఇదంతా ఒక్కవారంలో జరిగిపోయింది. మీరు ఇదంతా కేవలం యాదృచ్ఛికం అనుకుంటున్నారా. బాబా అతనికి ఊరికే "ఇంటికి వెళ్ళు!" అని చెప్పివుండి, ఇతను కాటన్‌మిల్లు యజమానిని బొంబాయిలో కలుసుకునుంటే అది వేరే సంగతి అయివుండేది. కానీ బాబా ఉద్దేశ్యపూర్వకంగా "పూనా మీదుగా వెళ్ళు!" అని చెప్పారు. వీరిద్దరూ రైల్వేస్టేషన్‌లో కలవడం జరిగింది. ఆ వందలమంది మధ్యన క్షణకాలంలో ఒకరినొకరు తప్పిపోవడానికి అవకాశం ఉన్నప్పటికీ, అంతా పథకం ప్రకారం జరిగినట్లుగా ఖచ్చితంగా ఇతను దిగిన బోగీకి ఎదురుగానే ఆ మిల్లు యజమాని వున్నాడు. ఆ భక్తుడు ఎలా అనుభూతి చెందివుండవచ్చో ఆలోచించండి. కేవలం సాయిబాబా తనకు ఉద్యోగమిచ్చారు అనే అనుభవంతోపాటు ఈ మొత్తం విషయం ఎంత అద్భుతంగా రూపుదిద్దుకుందో అనే అనుభవాన్ని కూడా పొందుతాడు.

గురువుగారు: సాయిలీలలు ఎక్కడా ఆకాశం నుండి ఊడిపడే అద్భుతాలుగా జరగవు. మన చుట్టూవున్న వ్యక్తులద్వారానే ఆయన యొక్క దయ, కరుణ, రక్షణ, అత్యంత సహజంగా అందుతుంది. 'బాబా! డబ్బు అవసరం చాలావుంది, చాలా కష్టాలలో వున్నాను!' అని బాబాకు చెప్పుకున్నాము. బాబాకు నైవేద్యం పెట్టి నిద్రపోయి లేచేలోపున– బాబా దిండు క్రింద లక్షరూపాయలేమీ వుంచరు. ఆ సమయానికి ఎవరో వచ్చి 'ఈరకంగా చేస్తే మీ సమస్య పరిష్కారం అవుతుంది' అని చెపుతాడు. మనం ఆ విధంగా చేస్తే అన్నీ కలిసొచ్చి, పరిస్థితులు అనుకూలంగా మారి, అవసరం తీరుతుంది. బాబా అలా చేస్తారు తప్పితే ఇంద్రజాల, మహేంద్రజాల టక్కుటమార విద్యలేవీ ప్రదర్శించరు. ఇదే బాబా లీలలోని ప్రత్యేకత. బాబా రక్షణ, అనుగ్రహం ఆకాశం నుండి ఊడిపడడమంటూ ఏమీ ఉండదు. ఏం జరిగినా – అది తోటి వ్యక్తినుండి, సాటి జీవులనుండి, మన చుట్టూవున్న పరిస్థితుల నుండి జరుగుతుంది. ఆయన లీల ఎందుకలా ఉంటుందంటే, అన్నింటిలోనూ అందరిలోనూ ఉండేది, మాట్లాడేది బాబా అనే విషయం మనకు గుర్తింపులోకి రావడానికి. ప్రాపంచికమైన వ్యవహారాలేకాదు ఆధ్యాత్మికమైన సమస్యలైనా అంతే. అందుకే ఆయన "నాకు వారసులెవరూ లేరు. నన్నాశ్రయించినవారికి నా సమాధి నుండే సమాధానమిస్తాను" అని చెప్పారు.

గురువుగారు: మనకి ఆధ్యాత్మిక సమస్య వచ్చింది. ధ్యానంలోనే ఒక సందేహం వచ్చింది. 'బాబా! దీనికి పరిష్కారం ఏమిటి? అని – మనస్ఫూర్తిగా, ఆర్తితో ప్రార్థిస్తే – ఎవరో దారిన పోయే దానయ్య దానికి సమాధానం చెప్పిపోతాడు. ఆ చెప్పివెళ్ళేవాళ్ళకే మనకు జవాబిస్తున్నట్లు, మనకు మేలు చేస్తున్నట్లు తెలియదు. కానీ మన సమస్య మాత్రం పరిష్కారం అవుతుంది.

బాబా దేహంతో ఉన్ననాడు కూడా ఇలానే జరిగేది. ఎవరైనా వచ్చి వేదాలలోనో, ఉపనిషత్తులలోనో ఒక ప్రశ్న వేసారనుకోండి. బాబా స్వయంగా సమాధానం చెప్పేవారు కాదు. ఏ హరికథ జరిగే చోటుకో, ప్రవచనం జరిగే చోటుకో వెళ్ళి వినమని చెప్పేవారు. అక్కడకు వెళ్ళి కూర్చోగానే – బాబాను అడిగిన ప్రశ్నకు సరిగ్గా సమాధానం వచ్చేది! ఆ ప్రవచనం చేసేవాడికి – బాబా ఫలానా మనిషిని ఫలానా ప్రశ్నతో పంపిస్తాడు అనే విషయమేమైనా తెలుసా? ఇంకొక తమాషా ఏమిటంటే బయలుదేరినవాడు నేరుగా అక్కడకు వెళ్ళవచ్చు, మధ్యలో టీ త్రాగవచ్చు. మరేదైనా పనిచూసుకుని వెళ్ళవచ్చు. ఎట్లయినా వెళ్ళనీ ఎప్పుడయినా వెళ్ళనీ వీడు వెళ్ళేటప్పటికి అప్పుడే వీడి ప్రశ్నకు జవాబు మొదలవుతుంది. ఆ టైమ్ కేలిక్యులేషన్ చూడండి!

గురువుగారు: నేను పూండీకి వెళ్ళకముందు వేదశాస్త్రాలనన్నింటినీ విపరీతంగా చదివేవాడిని. వాటిల్లో పుణ్యక్షేత్రాల సందర్శనాన్ని మరియు తీర్థాల మహిమను ఎంతో గొప్పగా వర్ణించేవారు. నాకో సందేహం కలిగింది: మహాత్ములు ఎందుకు క్షేత్రాలను దర్శించేవారు? పరిపూర్ణత్వాన్ని పొంది తమ చరమలక్ష్యాన్ని చేరుకున్న మహాత్ములకు తీర్థాలకు వెళ్ళవలసిన అవసరమేముంది? పురాణాలలో ఎందరో మహాత్ములు తీర్థాలను, క్షేత్రాలను సందర్శించుకోవడం చూస్తాం. వాళ్ళకు అలా

చేయవలసిన అవసరం ఏముంది? వారికి పవిత్రత వృద్ధిపరచుకోవాల్సిన అవసరముందా? అంతకుమించిన పవిత్రత ఏముంది? లేక వారి పవిత్రతకు మెరుగులు దిద్దుకోవాల్సిన అవసరం వుందా? (గురువుగారు నవ్వుతూ) ఎందుకని?

నేను ఓరోజు ఆరుబయలు ప్రదేశంలో వున్నప్పుడు దీనిని గురించి వివిధ శ్లోకాలలో, వివిధ పురాణాలలో చెప్పబడిన వివిధ ఉదంతాల గురించి ఆలోచిస్తున్నాను. ఇంతలో హఠాత్తుగా పెద్దగా గాలి వీచింది. అప్పుడు ఎవరో వేరుశనగకాయలో లేదా మరేదో పొట్లాంకట్టి వాడిపడేసిన బాగా పాతదైన కాగితం ఒకటి అలా ఎగిరివచ్చి నా ముఖానికి తాకింది. నేను దానిని తీసుకుని విప్పి చూసాను. అది నారదభక్తిసూత్రాలలోని ఒక పేజి, సరిగ్గా అదే పేజిలో గల సూత్రంలో నారదుణ్ణి ఒకరు, “మహాత్ములు పుణ్యక్షేత్రాలను ఎందుకు దర్శిస్తారు?” అని ప్రశ్నిస్తున్నారు. దానికి నారదుడు, “పుణ్యక్షేత్రాలను మరింత పవిత్రం చేయడానికి మహాత్ములు పుణ్యక్షేత్రాలను సందర్శిస్తారు” (గురువుగారు నవ్వుతూ) అని సమాధానమిస్తాడు. అదీ శ్లోకం!! అప్పుడనుకున్నాను “బాబా తలుచుకుంటే మనం ఎక్కడున్నా సమాధానం ఇవ్వగలరు” అని. అందుకే మీరు ఎప్పుడైనా “ఏంటి గురువుగారు మీరు దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నారు, మేము ఏం చెయ్యాలి” అని అంటే, నేను ఎప్పుడూ చెబుతూ వుంటాను… “చింతవద్దు. బాబా మహిమాన్వితులు, మీకు మీ సమాధానాలు లభిస్తాయి.”

భక్తుడు: *కొందరు మహాత్ములు చేసిన విధంగా సాయిబాబా తాత్వికమైన ప్రబోధాలు చేయలేదు కదా! చేసారా?*

గురువుగారు: లేదు, లేదు. ఆయన నుండి ఎవరూ అటువంటి వాటిని ఆశించలేదు. వాళ్ళు ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళిన మరుక్షణం మహిమను చవిచూసారు. తమ అసహాయత ఎఱుకలోకి వచ్చి ఆయన సహాయం అర్థించి దానిని పొందారు. ఆ సహాయం పొందే క్రమంలో వారికి బోధ కూడా అందేది. కాబట్టి మీరు చూసే ప్రతి లీల, ప్రతి సంఘటన, ప్రతి మహిమ, మీరు చదివే ప్రతి అనుభవం ఓ సందేశాన్ని తెలియజేస్తుంది. కొంతమంది ఇతర మహాత్ములు అదే సందేశాన్ని వాచా బోధించారు. (బాబా సాన్నిధ్యంలో) పూర్ణమైన సంతృప్తిని పొందడం వలన బాబా వాచా బోధించలేదని ఎవరూ కొరతగా భావించలేదు. దానికోసం (బోధ) కొరతలేదు. మన అసహాయతను తొలగించుకుని ఆ ఆనందానుభూతిని పొందడానికి బోధ అవసరమవుతుంది. కానీ బాబా సన్నిధిలో ఆనందానుభవం దానంతటదే అనుభవమయినపుడు మిగతావాటి అవసరమేముంది?

“శరచ్చంద్రికలు” గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.